

Будзем знаёмыя

Ілья ВОЛКАЎ, наш прадстаўнік на дзіцячым «Еўрабачанні»:

«НАВАТ ПАЎДЗЕЛЬНІЧАЦЬ У ТАКІМ КОНКУРСЕ — ГЭТА ПЕРАМОГА»

Ён на сцэне з трох гадоў. Ужо ў дзіцячым садку спяваў, іграў розных персанажаў... Цяпер яму адзінаццаць. За плячыма юнага артыста ўдзел у такіх конкурсах, як «Новы рух» (першае месца), «Кубак Еўропы» (другое месца) і паўфінал «Новай дзіцячай хвалі». А зусім хутка Ілья Волкаў... вось ужо другі раз выступіць на сцэне дзіцячага «Еўрабачання». Летась ён быў удзельнікам танцавальнай групы Ягора Жэшкі, а на гэты раз прадставіць песню ўласнага сачынення. Пра падрыхтоўку да конкурсу, свае захапленні і мары мы даведаліся ад самога Ільі.

— Раскажы, як праходзіць падрыхтоўка да фінальнага конкурсу?

— Зараз мы дапрацоўваем нумар, выбіраем касцюмы. Якімі яны будуць — пакуль што вырашаем. Таксама працуем над вакалам і хараграфіяй. Зрабілі ўжо новую аранжыроўку.

— Настроены на перамогу?

— Нават магчымасць паўдзельнічаць у такім конкурсе — гэта перамога. Безумоўна, мне хочацца выступіць як мага лепш. Я веру ў сваю перамогу.

— Як уплывае «Еўрабачанне» на тых, хто ў ім удзельнічае?

— На мой погляд, дзеці застаюцца дзецьмі. Безумоўна, калі не пачынае праяўляцца «зорная» хвароба. Спадзяюся, што яе няма і не будзе ў маіх знаёмых. Асабіста мне конкурс дапамог стаць больш упэўненым у сваіх сілах і больш мэтанакіраваным.

— Ці лёгка паразумецца з канкурсантамі, калі не валодаеш англійскай мовай?

— Мы размаўляем пры дапамозе мімікі, жэстаў. Ну, вы разумееце! Летась у мяне так было з хлопчыкам з Грузіі. Ён не ведаў ні рускай, ні англійскай мовы, але мы разумелі адзін аднаго.

— Якія ўражанні засталіся ад паездкі ў Амстэрдам?

— Што тычыцца конкурсу, было шмат рэпетыцый. Удавалася і адпачываць. Мы наведалі музей, дзе я ўбачыў многа новага і цікавага, што звязана з вопытамі і навуковы-

мі эксперыментамі. Хацеў бы яшчэ раз табываць. Я люблю вандраваць. Калі б мог, то падарожнічаў бы ўсё жыццё.

— А свой першы палёт на самалёце памятаеш?

— Гэта было неверагодна! Асабліва, калі мы ляцелі праз аблогі. Я тады даведаўся, што яны маюць некалькі слаёў. А калі наш самалёт ужо спускаўся ўніз, то закладвала вушы. Зараз ужо не баюся лятаць.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)

Тэст на даросласць

ЯК ШКОЛЬНІКУ «ПАКЛАСЦІ НА КНІЖКУ» ПРАЦОЎНЫ «КАПІТАЛ»?

Уражанні ад летніх канікул, безумоўна, у кожнага свае. Хтосьці сёння цешыцца ўспамінамі пра адпачынак на марскім узбярэжжы, для кагосьці самай яскравай падзеяй мінулага лета мог стаць турыстычны паход або час, праведзены ў археалагічным летніку. Але ёсць школьнікі, якія гэтым летам атрымалі... працоўныя кніжкі. Менавіта так — яшчэ да заканчэння школы ім уручылі сімвал іх уступлення ў дарослае жыццё.

Фота Надзеі БУЖАН.

А пачыналася ўсё зімой — калі на ўзроўні ўрада было прынята рашэнне адрадыць у краіне дзейнасць летніх лагераў працы і адпачынку. Для савецкіх школьнікаў праца ў такім лагеры была звычайнай з'явай, і нават адной з умоў, каб цябе ўзялі з базавай школы ў старшы клас. Але і сёння многія прыгадваюць свой першы працоўны досвед на калгасных палетках з удзячнасцю, хоць, шчыра кажучы, пра магчымасць зарабіць у тыя часы ніхто і не марыў: грошы за сваю працу старшакласнікі атрымлівалі, хутчэй, сімвалічныя. А сённяшніх падлеткаў цікавіць (і гэта не сакрэт) найперш матэрыяльны бок пытання...

Без прымусу...

— Гэты год быў вельмі няпростым для нас, — прызналася падчас падвядзення на базе нацыянальнага дзіцячага адукацыйна-аздараўленчага цэнтру «Зубраня» вынікаў летніх канікул начальнік упраўлення сацыяльнай, выхаваўчай і ідэалагічнай работы Міністэрства адукацыі Раіса СІДАРЭНКА. — І нават першая рэакцыя грамадскасці на адраджэнне лагераў працы і адпачынку была, хутчэй, адмоўная. Асабліва шмат негатыву вылілася на нас у інтэрнэт-прасторы: абвінавачвалі ў тым, што дзяцей будуць заганяць у такія летнікі прымусова. Але пасля першай працоўнай змены стаўленне адразу змянілася...

У сталіцы на базе Палаца дзяцей і моладзі быў створаны лагер працы і адпачынку «Капітал», які, дарэчы, стаў пераможцам рэспубліканскага конкурсу ў намінацыі «Лепшы лагер працы і адпачынку».

— Мы добра разумелі, што ад таго, як нам удалася арганізаваць дзейнасць лагера сёлета, будзе залежаць, ці знойдуцца ахвотныя на наступны год. Таму адным з ключавых пытанняў стаў пошук аб'ектаў, дзе для падлеткаў знайшлася б праца, — расказала дырэктар Мінскага палаца дзяцей і моладзі Галіна ШКЛЯР. — Прызнаюся, што выбар быў невялікі. Рызыкнулі прапанаваць сваю дапамогу агракамбінату «Ждановічы», які неаднаразова выступаў спонсарам нашых мерапрыемстваў. Патлумачылі, што хацелі, каб дзеці прайшлі працоўную школу менавіта ў іх. На шчасце, ад нас не адмагнуліся...

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

Размеркаванне

ГАСПАДАРЫЦЬ «ПА-БРАЦКУ»

Аляксей і Віктар Каханскія

пасля заканчэння ВНУ

вярнуліся ў вёску — працаваць

...Клубам тут называецца аднапавярховая драўляная пабудова, а ў кукурузе, кажучы, поўна дзікоў. У той жа час, да Шэнгенскай зоны — усяго некалькі кіламетраў. Мы на Ашмяншчыне, у вёсцы Крэйванцы. Менавіта ў СВК «Крэйванцаўскі» пасля заканчэння сталічнай ВНУ былі накіраваны родныя браты Аляксей і Віктар Каханскія. Аляксей ужо адпрацаваў патрэбныя пасля размеркавання два гады на пасадзе галоўнага інжынера, а Віктар атрымаў дыплом толькі сёлета і ўладкаваўся ў СВК інжынерам па ахове працы.

Браты Аляксей і Віктар КАХАНСКІЯ пасля заканчэння сталічнай ВНУ працуюць разам у гаспадарцы СВК «Крэйванцаўскі».

НАС ЦЯГНУЛА ДА «ГАЕЧАК»...

— Зараз мы ставім тэхніку на захоўванне. Усё будзе мыцца, фарбавацца, бяліцца і хавацца пад навесы, — праводзіць для нас экскурсію па мехдвары Аляксей.

Мы слухаем яго, а самі міжволі любуемся тым, што бачым за плотам таго мехдвара. Гэта вам не мегаполіс з яго «прыдушанай» асфальтам зямлёй і тлумам. Тут позірк не ўпіраецца ў бетонныя сцены, а «ляціць» проста да неба, заблытаўшыся ў лініях узгоркаў, якімі адметны ландшафт Ашмянскага краю.

(Заканчэнне на 7-й стар. «ЧЗ».)